

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא אשר היה כערבות הבוכיות, כתב נתן יונתן בשיר: איפה ישנם עוד אנשים כמוך אריה?? אין!! קשה לי הפרידה ממך איש יקר ואהוב.

"אך יש אשר יניח כלי מלאכתו ויהיה פתאום לאיש אחר", ממשיך וכותב נתן יונתן. בעקבות המאבק הקשה בו עמדת יחיד מול עוצמות פוליטיות וכלכליות כשרצית להוציא לאור את הספר "הגביר", ויכולת להם. בער בעצמותיך הרצון לבער את השחיתות מהארץ והפכת מעיתונאי חוקר חושף שחיתויות ללוחם המרכזי במלחמה במושחתים בארץ. ולשם כך הקמת את עמותת אמיתי ולאחר מכן את עמותת אומץ וסחפת אחרך רבים וטובים והטבעת חותם חזק וברור כפי שמעט מאוד אנשים הצליחו לעשות: את השחיתות אפשר ויש למגר. וכפי שהיטבת לתאר בהקדמה לספר "זעקי ארץ מושחתת": "אין לי ארץ אחרת וזו הסיבה המרכזית לכך שבמשך עשרות שנים אני חופר בה, הופך בה ורודף אחר אלה שהפכו את ארצי שלי למושחתת ומשחיתה."

למען האמת אריה, כמי שמכיר אותך 40 שנה, לא היית בדיוק האדם שנוח לעבוד אתו: החשיבה המהירה, הפתיל הקצר, הצורך לבצע כאן ועכשיו, למגר את הרוע, לממש את החזון גרמו מדי פעם לחילוקי דעות בינך לבין חבריך לדרך ולא פעם אמרת לי: "קשים פצעי אוהב מפצעי אויב". גדולתך הייתה ביכולת שלך לשכנע אבל גם להשתכנע. ומעולם, מעולם לא זנחת חבר בגלל ויכוח, ולחברות אמת נתת את כל כולך.

בחודשים האחרונים חלית במחלה קשה ונדירה. גופך נחלש, קולך כבר לא רעם כבעבר. נכנסת ויצאת מבית חולים לעיתים תכופות, ולמרות המאבק במחלה המשכת, עד הרגע האחרון ממש להיאבק במושחתים. הגעת למשרדי אומץ. שלחת מכתבים, כתבת כתבות, הקמת וועדות וניהלת אירועים כאילו אתה בשיא ימיך. מצד שני, התחלת בהליכים להעברת המטה לבאים אחרריך. נוח בשלום על משכבך אריה, אנחנו חבריך ואוהביך נמשיך את מפעל חייך, בדרך שהתווית בפנינו, על פי המורשת שהשארת לנו.

ולזיווה רועי ועירא היקרים לי מאוד כמי שהיה בן בית אצלכם במשך שנים רבות אני מרכין ראשי בכאב ובענווה בפניכם ובפני אובדנכם.

איפה ישנם עוד אנשים כמוך אריה? אין!!!

ואנחנו הערבות הבוכיות.